

NONFINITO
21.08.20 — 17.10.20

NON
FINITO

**ART
PORT**
ארטפורט ארטיבורט

תערוכת

אמני תוכנית הרזידנסי

של ארטפורט

ARTPORT'S

ARTISTS-IN-RESIDENCE

GROUP EXHIBITION

אלה ליטביץ

ELLA LITWITZ

גיל יפמן

GIL YEFMAN

דור זליכה לוי

DOR ZLEKHA LEVY

יעל פרנק

Yael FRANK

מרב קמל וחליל בלבין

MERAV KAMEL and

HALIL BALABIN

רות פתיר

RUTH PATIR

אוצרת ורדית גרוס

CURATOR **VARDIT GROSS**

Artport team: Director **Vardit Gross**,
Residency program coordinator **Yael Moshe**,
Exhibition and events producer
Naama Haneman, Gallery assistant
Nitzan Gaon, Graphic design **Studio Gimel2**,
English translation **Daria Kassovsky**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:
Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO),
Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO),
Yifat Shmuelevitz (VP of social investments)

Advisory Board: Dan Muggia, Ido Barel,
Ilan De-Vries, Mira Lapidot, Sally Haftel Naveh

צוות ארטפורט: מנהלת **ורדית גרוס**,
רכזת התכנית **יעל משה**, מפיקה **נעמה הנמן**,
מפעילת הגלריה **ניצן גאון**, עיצוב גרפי **סטודיו ג2**,
תרגום **דריה קסובסקי**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם
תד אריסון, פועל ללא מטרת רווח לקידום וטיפוח
האמנות העכשווית בישראל. דרך כנסים, תערוכות,
סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי
הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם
של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין
אמנות וחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון:
ג'ייסון אריסון (יו"ר), שלומית דה-פריס (מנכ"ל), רחל
כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים),
יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה-פריס,
דני מוג'ה, מירה לפידות, סאלי הפטל נוה
ועידו בראל

קיץ 2019 החל בהתרגשות גדולה. לאחר מסע חיפושים ארוך נפתח הבניין החדש של ארטפורט וחדרי הסטודיו התמלאו באמני תוכנית הרזידנסי. הממ"ד הוסב לסדנת הדפס, שולחן הישיבות לשולחן פינג פונג והקירות התמלאו בעבודות אמנות. רגע אחרי שהתחילה תוכנית משכן האמן השנתית הציגו כל חברי המחזור החדש בתערוכה הקבוצתית "אמא בשלי לי מיץ גנבים".

12 חודשים וחיים שלמים לאחר מכן, הם שבים ומציגים זה לצד זה עבודות שנוצרו בין כותלי הבניין. במהלך השנה רבת התהפוכות גלריית ארטפורט, כמו שאר העולם, נסגרה למספר חודשים, אבל תוכנית הרזידנסי המשיכה לפעול. דווקא המגפה שהתדפקה על דלתות הבניין שבה וחידדה את מהותו של ארטפורט – מקום שנותן לאמנים חלל זמן שקט לחשוב וליצור, לרעיונות לפרוח, לחלומות להפוך למציאות.

נופניניטו מטבעה אינה תערוכת גמר או תערוכת סיכום. מוצגות בה עבודות חדשות של אמני התוכנית שנוצרו בחודשים האחרונים ומשקפות את שהעסיק אותם בשנה האחרונה. מוקדם מדי להבין כיצד השפיעה המגיפה על האמנות ובלתי אפשרי לדעת לאן עוד היא עתידה להוביל אותנו, אבל גם אי אפשר להתנתק מהכבדות שמלווה את הימים האלו והשלכותיה על איך שאנחנו יוצרים וחווים אמנות. המהירות בה העין שלנו התרגלה לכתמי טורקיז שמעטרים את הפנים ברחוב, למדחומים שמופנים אלינו כאקדחים או לבקבוקי אלכוה'ל שעומדים ליד הדלפק, גורמת לנו לפקפק ברגישותה ובהסתגלותה של העין הזו. מה עוד היא רואה? מה היא הפסיקה לראות? ומה קורה לאותה עין נסערת כשהיא שבה ומביטה על יצירת האמנות?

יעל פרנק מציגה מחוץ לבניין ארטפורט עבודה שניתן לראות רק מהרחובות הסובבים את הבניין. מגג המבנה נופל עץ דקל קוקוס שאיבד את כוחו להמשיך ולעמוד זקוף, כמו קורס תחת נטל הפנטזיה והמשמעות שהפלנו עליו, מתמוטט ונותר תלוי הפוך על קירות הבניין.

מרב קמל וחליל בלבין מציגים גוף עבודות חדש, ובו פסלים מעץ המציגים דמויות סוריאליסטיות ונעים בין טקס דת פולחני, תחילתה של מהפכה או סתם שיעור באמנות. הם מוצגים כחלק ממיצב ציורי ענק, המורכב מעשרות עבודות המתחברות ומשתלבות זו בזו לסצנה אינסופית אחת, המאתגרת את הצופה ואת נקודת המבט שלו.

גיל יפמן חוזר אל שחרור מחנה הריכוז בוכנוולד, עת זומנו תושבי העיר הסמוכה ויימאר לצפות בזוועות שקרו במחנה. אל מול קעקועי לבד, שמשחזרים את הקעקועים שהוסרו מגופות אסירים ושומרו בפורמלין, הוא מציב מראה בה בבואתנו משתקפת דרך פרצופי התושבים המזועזעים. בעבודת הווידאו **רצח במוזיאון תל אביב**, שתי הדמויות, בד רנרוא ופנלופה, זולגות מהתערוכה **קיבוץ בוכנוולד**, ובעודן משוטטות ברחבי המוזיאון, אפידמיה מסתורית פורצת.

אלה ליטביץ מתייחסת לעבודת הקיר האיקונית של דני קרוון במשכנה של הדמוקרטיה הישראלית – בניין הכנסת. ליטביץ מחליפה את אבן הגיר ביציקת בזלת – אבן שמקורה בהתפרצות החומר המצוי מתחת לפני השטח.

דור זליכה לוי הופך את הממ"ד לתיבת נגינה מדיטטיבית, כשהוא מציב בתוכו פסל סאונד רובוטי שמנסה לנשום בכוחות עצמו. אל מול תחושת חנק הולכת וגוברת מבחוץ מתמקד זליכה לוי בפעולת הנשימה, שעל אף היותה לכאורה הבסיסית ביותר, אנו עוסקים בה בימים אלו בלי סוף. **רות פתיר** מתבוננת במתרחש בחדר ההמתנה של מרפאת הפוריות בבית החולים בפתח-תקווה בו יושבות צלמיות פיריון כנעניות עשויות חרס בנות 3000 שנה. הצלמיות הממתנות, אשר מקורן באוסף הארכיאולוגיה של מוזיאון ישראל, הוחזרו לחיים למציאות של אוגוסט 2020. בעודן ממתנות לבדיקה ותוהות באשר לשחרורן, חיות בר פולשות לערים הגדולות ומתחילות לעשות בהן כ שלהן.

The summer of 2019 began with great excitement. After a long search, the new Artport building was opened and the studios were filled with the residency program artists. During this tumultuous year, Artport Gallery closed for several months, but the residency program continued operation. The pandemic that knocked on our door brought Artport's essence into sharper focus—a place providing artists with quiet time and space to think and create, a space for ideas to flourish, for dreams to become reality.

NonFinito presents new works by the program's artists created in recent months. It is still too early to understand how the epidemic has affected art, and it is impossible to tell where it will lead us in the future, but it is also impossible to ignore the oppressiveness that accompanies us these days and its implications on the ways in which we create and experience art. The speed with which our eye has become accustomed to the turquoise patches that adorn the faces on the street makes us doubt the sensitivity and adaptability of that eye. What else does it see? What does it no longer see? And what happens to that agitated eye when it resumes observing works of art?

Yael Frank exhibits a work outside the Artport building that can only be seen from the surrounding streets. A queen palm tree that has lost its will to stand upright, falls from the rooftop, ostensibly collapsing under the burden of the fantasy and meaning we have pinned on it.

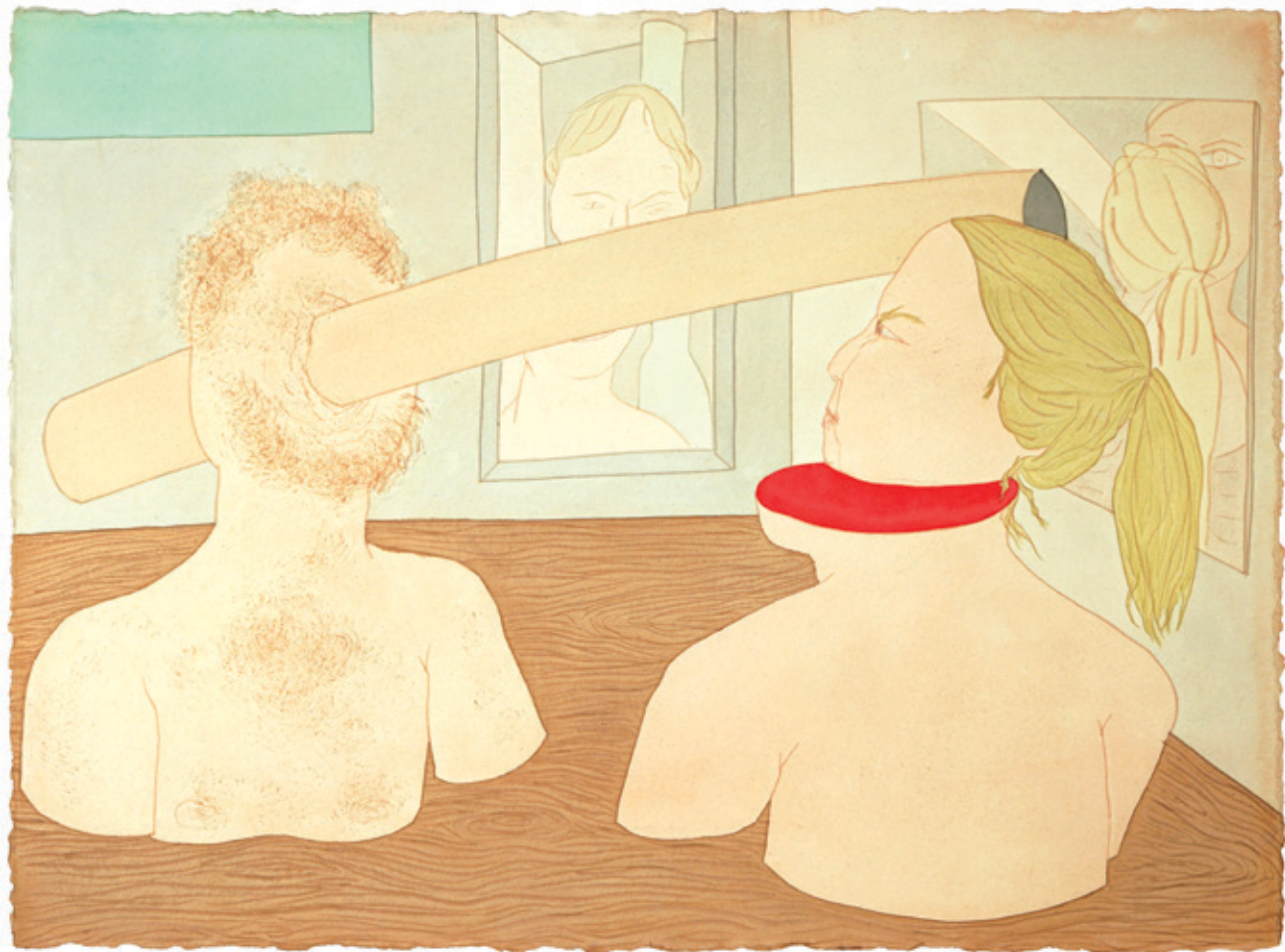
Merav Kamel and **Halil Balabin** exhibit a new body of work, spanning wooden sculptures of surrealistic figures, which oscillate between a religious ritual, the onset of a revolution, and an ordinary art class intertwined. These are presented as part of a monumental painting installation, consisting of dozens of works that connect and mesh into one endless scene, challenging the viewer and his/her point of view.

Gil Yefman returns to the liberation of the Buchenwald concentration camp, at the moment when the residents of nearby Weimar were confronted with the atrocities that took place in the camp. He juxtaposes felt tattoos, which reconstruct the tattoos removed from prisoners' bodies, with a mirror in which our image is reflected through the faces of the stunned residents.

Ella Littwitz refers to Dani Karavan's iconic wall relief hanging at the Knesset—the abode of Israeli democracy. She replaces the limestone with cast basalt, a stone created by subterranean volcanic eruptions.

Dor Zlekha Levy transforms the safe space into a meditative music box, installing a robotic sound sculpture that tries to breathe on its own. Vis-à-vis the external, ever growing sense of suffocation, he focuses on the act of breathing, with which we deal endlessly these days, even though it is ostensibly the most basic act of life.

In her new work, **Ruth Patir** observes the non-event in the waiting room of the fertility clinic at the Beilinson Medical Center, where 3000-year old Canaanite terracotta fertility goddesses patiently await care. Brought back to life by the artist, these figurines, which originate in the Israel Museum's archeology collection, now face the reality of August 2020.

חליל בלבין ומרב קמל

Halil Balabin & Merav Kamel

חליל בלבין ומיראף קמל

Turning their inside out and outside in, Merav Kamel and Halil Balabin's works generate a thick mixture of images and emotions, using pastels, wood carvings, and paper cutouts. A hand inserted into an eye; branches growing out of a nose; a fork seeking its way between body parts and snakes, all wriggling together toward the adjacent drawing sheet; a teacher seated facing his students, hotdogs hanging from his mouth, staring at a limbless woman and a horse with a human head. A religious ritual, the onset of a revolution, or a mere art class all come together. Absurdity mixes with reality, the margins grow ever more radical.

The multiplicity of perspectives disrupts vision. In the absence of a focal point, a vanishing point, or a single moment on which to concentrate, multiplicity becomes a value in itself, and the highly nuanced paintings and sculptures fuse into a continuous flood of viewpoints. The artists, viewers, and characters in the works all try to maintain their place, to figure out how to observe with someone else, without necessarily poking your fingers into his eyes.

Via an intuitive yet committed practice, Kamel and Balabin engage in precise subtraction, engraving paintings in the large papers that cannot be corrected with a brushstroke, removing body parts from the woodblocks that won't be reinstated. Having been identified previously with painstaking sewing and fabric work, they now shift to a completely different kind of laboriousness, one that observes the material, slowly exposing it and the story it holds for them, layer by layer. Their surrender to the material is a yielding to the general chaos, to the loss of control over the world, which has gradually intensified in the past year, and the sense of liberation it brings with it into the works.

בתוך עצמם ומחוץ לעצמם, בצבעי פסטל, בגילופי עץ ובחיתוכי נייר – העבודות של מרב קמל וחליל בלבין יוצרות בליל סמך של דימויים ורגשות. יד שנכנסת לתוך עין, ענפים שגדלים מתוך אף. מזלג מחפש את דרכו בין חלקי גוף לנחשים, כולם יחד מתפתלים אל גליון הציור הסמוך. מורה יושב מול תלמידיו, וקניקיות משתלשלות מפיו, נועץ מבטו באשה נטולת גפיים וסוס עם ראש אנושי. טקס דת פולחני, תחילתה של מהפכה או סתם שיעור באמנות מתערבבים אלו באלו. האבסורד מתערבב במציאות, השוליים בשוליים הקיצוניים יותר. ריבוי הפרספקטיבות של מרב קמל וחליל בלבין משבש את הראייה. בלי נקודת מרכז, בלי נקודת מגוז, בלי רגע אחד להתרכז רק בו, הופך הריבוי לערך בפני עצמו, והציורים והפסלים עמוסי הפרטים מתמזגים להצפה מתמשכת של נקודות ראייה. האמנים, הצופים והדמויות בעבודות מנסים כולם לשמור על מקומם, להבין איך אפשר לראות יחד, איך אפשר להתבונן עם מישהו אחר, מבלי לדחוף לו בהכרח את הידיים לתוך העיניים.

בפעולה שהיא אינטואיטיבית אך מחויבת, עוסקים מרב וחליל בגריעה מדויקת – חורטים בניירות הגדולים ציורים שאי אפשר לתקן במשיכת מכחול, גורעים מגושי העץ חלקי גוף שלא ישובו. אחרי שהיו מזוהים עם עבודה עמלנית של בדים ותפירה הם עוברים לעמלנות מסוג אחר לגמרי, כזו שתבוננת בחומר ולאט לאט, שכבה אחר שכבה, מגלה אותו ואת הסיפור שיש לו עבורם. הכניעה שלהם לחומר היא כניעה לכאוס הכללי, לאובדן השליטה על העולם שרק הולך ומתחזק בשנה האחרונה ולתחושת השחרור שמתלווה לו ולעבודות.

In April 1945, shortly after the liberation of the Buchenwald concentration camp, the Allies ordered the residents of nearby Weimar to come and see what had happened right under their noses. So that they wouldn't be able to hide under the guise of ignorance, they were exposed to the inconceivable horrors that took place in the camp—including tattooed skin stripped from the bodies of inmates, body parts, and remnants of scientific experiments on living humans.

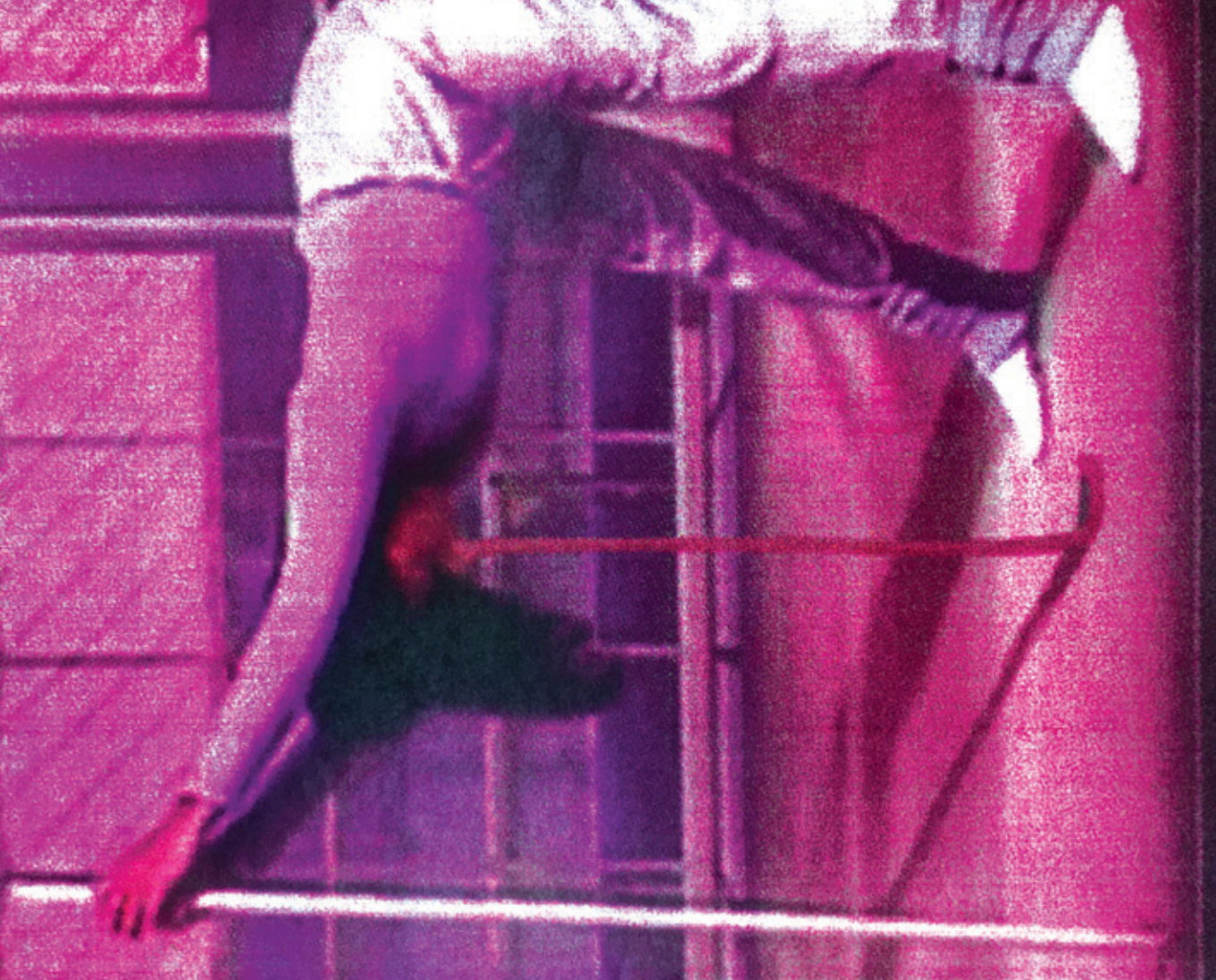
It is impossible to make sense of the atrocities committed at Buchenwald, and this irrationality creeps into Gil Yefman's works. Trying to comprehend the incomprehensible, to introduce order and humor where they cannot necessarily be tolerated, he transforms the aforesaid tattoos, preserved in formaldehyde, into conceptual tattoos. Using a felting needle to insert the dyed wool into the felt, he copies the image, conjuring up the original artwork that set the sequence in motion. He releases the characters Bad RenRo (a Hitler-like alter-ego assumed by artist Dov Or-Ner, which is an anagram of his name in Hebrew) and Penelope (played by Yefman) from the exhibition "Kibbutz Buchenwald" at Tel Aviv Museum of Art, and follows them as they spread a mysterious epidemic among the audience visiting the hall of art. Using a sandblasting technique, he redirects the stunned gazes of the Weimar residents watching the camp in the photograph to the mirror in which we are reflected. Who is throwing dust in our eyes today? What do we refuse to see?

Yefman's works baffle their viewers, causing laughter and shivers at the same time. They call upon them to observe, to try to understand, a-priori giving up the possibility of succeeding. Playing on the thin line between imagination and fiction, history and future, the ethical and the aesthetic, they leave no choice but to let go, to succumb to the paradox, perhaps even learn to live with it.

באפריל 1945, רגע אחרי שחרור מחנה הריכוז בוכנוולד הוציאו בעלות הברית צו הפוקד על תושבי ויימאר הסמוכה לבוא ולחזות במה שהתרחש ממש ידם. כדי שלא יוכלו להסתתר תחת חוסר הידיעה נחשפו לעיני התושבים הזוועות הבלתי נתפסות שקרו במחנה – בנייהן פיסות עור ועליהן כתובות קעקע שהוסרו מגופם של אסירים, חלקי גוף ושאריות של ניסויים מדעיים בבני אדם.

אי אפשר למצוא היגיון בזוועות שנעשו בבוכנוולד, וחוסר ההיגיון הזה מזדחל לתוך העבודות של גיל יפמן. הוא מנסה להבין את מה שאי אפשר להבין, להכניס סדר והומור למקומות שלא תמיד יכולים להכיל אותם. את כתובות הקעקע שהוסרו מגופם של האסירים ושמרו בפורמלין הופך יפמן לקעקע מושגי – באמצעות מחט ליבוד המחזירה את הצמר הצבוע ליריעה המלוכלכת הוא מעתיק את הדימוי והופך אותו חזרה לדימוי אמנותי, כמו הדימוי החי שהיה כשצויר על הגוף. הוא משחרר את הדמויות בד רנרו (אלטריאגו דמי היטלר שעוטה האמן דב אורנר) ופנלופה (בגילומה של יפמן) מתוך התערוכה "קיבוץ בוכנוולד" במוזיאון תל אביב ועוקב אחריהן בעודן מפיצות אפידמיה מסתורית בקרב הקהל המבקר בהיכל האמנות. הוא לוקח את תמונתם של תושבי ויימאר הצופים במחנה ומשתמש בטכניקה של התזת חול כדי להתיק את מבטיהם ההמומים למראה בה אנו משתקפים. מי זורה חול בעינינו כיום? את מה אנחנו מסרבים לראות ולהכיל?

העבודות של גיל יפמן מבלבלות את הצופה, מצחיקות אותו ומצמררות אותו בו זמנית. הן מבקשות ממנו להתבונן, לנסות להבין, מוותרות מראש על האפשרות שצילח. תוך כדי משחק בגבול הדק שבין דמיון ופיקציה, הסטוריה ועתיד, אתי ואסתטי, הן לא מותירות ברירה אלא לשחרר, להינעם לפרדוקס, אולי אפילו ללמוד לחיות איתו.

A palm tree is the perfect, nearly hackneyed fantasy—from a coconut on a desert island to a poster in a teenage girl's room, from artificial palm-shaped islands in Dubai to palms planted on traffic islands throughout Israel, extending across the Tel Aviv promenade, providing an imaginary, tropical touch to the Mediterranean shores. A tree with little shade, whose lifespan is around eighty years, like a human life, it stands upright until it no longer can, or until the palm weevil, a mysterious aphid, eats it from within, leaving our public space battered and strewn with the corpses of trees.

A tree stands outside the window of Yael Frank's grandfather, an engineer by profession, who was never able to explain to his granddaughter how the thin trunk holds the entire weight at its crown. The circumstances of life made it stand, and those same circumstances also made it fall. The artificial palm repeatedly falling from the Artport roof continues Frank's engagement with esoteric readymades, focusing on the absurdity of what we take for granted, and delving deeper into the symbolism of the palm tree and its ongoing rupture. It is both funny and painful. Like a kid tickled so much that he appears to be laughing, while in fact he is crying, the palm on the Artport roof feels the burning tickle-pain in its lower abdomen, ultimately making it bend and collapse.

Frank sees the pain of objects—the humility of the tree collapsing under the burden and the fantasies which will remain unfulfilled; the suffering of the Pilates ball crushed under the gymnast's legs; the dwindling tonus of supporting columns; the urge felt by IKEA cabinets to release their bones and extract their necks. She sees the pain, and pushes it a little further, until it becomes amusing, and then a little more, until it stops being funny.

עץ דקל הוא הפנטזיה המושלמת, הכמעט שחוקה – מאגוז קוקוס באי בודד ועד לפוסטר בחדר של נערה מתבגרת, מאיים מלאכותיים בצורת דקלים בדובאי ועד לדקלים הנוטעים באיי תנועה ברחבי ישראל, פרושים על פני הטיילת בתל אביב, מעניקים מגע מדומיין וטרופי לחופי הים התיכון. עץ שכמעט אינו נותן צל, שחיון, כשמונים שנה, כחיי אדם, שעומד זקוף וניצב עד שאינו יכול יותר. או עד שמגיעה חידקונית הדקל, כנימה מסתורית שאוכלת אותו מבפנים, מותירה את המרחב הציבורי שלנו מוכה ומלא בגוויות של עצים.

מחוץ לחלון של סבא של יעל פרנק ניצב עץ. הסב המהנדס לא הצליח להסביר לה מעולם איך הוא עומד. איך מחזיק הגזע הדק את כל המשקל שבקודקודו. גורל החיים הביא אותו לעמוד. גורל החיים הביא אותו גם ליפול. עץ הדקל המלאכותי שנופל ונופל מהגג של בנין ארטפורט ממשיך את העיסוק של יעל פרנק ברדימידי איזוטרי, בפוקוס על האבסורדיות של מה שאנחנו לוקחים כמובן מאליו, ומעמיק את העיסוק גם במושג המופשט – של עץ הדקל כסמל, ושל שברו המתמשך. זהה מצחיק זהה כואב בו זמנית. כמו ילד שדגדגו אותו יותר מדי והוא נדמה כצוחק אבל הוא בעצם בוכה, גם לדקל על בנין ארטפורט שורך בשיפוילי הבטן עד שהגב שלו מתקפל.

יעל פרנק רואה את כאבם של חפצים – את שפלות רוחו של העץ שקורס תחת הנטל והפנטזיות שלא ימומשו, את סבלו של כדור הפילאטיס הנמחץ תחת רגליה של המתעמלת, את הטונוס המדלדל של העמודים התומכים, את הצורך בשחרור עצמות וחילוץ צוואר שחוות הארנוניות של איקאה. רואה את הכאב ומושכת אותו עוד קצת. עד שזה מצחיק, ואז עוד קצת עד שזה כבר לא.

Ella Littwitz is an archaeologist of the present. With the attention to detail and curiosity reserved to those who explore the past, she turns stone after stone in her immediate environment, examining their physical, individual, and national significance. Whether trail markers or boundary stones, a house wall, self-made adobe bricks, or the chiseled limestone comprising Dani Karavan's wall piece at the Israeli Parliament—the stones in Littwitz's work are never just stones.

In *Yesterday*, Littwitz alludes to Karavan's iconic wall relief *Pray for the Peace of Jerusalem*, installed on the southern wall of the Knesset, behind the speakers and orators; a witness to laws being debated and agreements signed; to democracy being celebrated but also attacked. Via a geometric array of local landscapes—wadis, mounds, valleys, and domes—Karavan perpetuates Israeli scenery using limestone, light and shade. Created in 1966, this relief also commemorates a moment in the timeline of the optimistic young nation upon inauguration of the official Knesset building and the hopes pinned on it.

Referring directly to Karavan's composition, Littwitz replaces the limestone with cast black basalt. Formed by the cooling of lava, the basalt is the result of powerful subterranean forces which erupt onto the surface from amid the cracks that occur between tectonic plates. The basalt on the wall was disciplined and reorganized—shredded, melted, and cast in molds—but the memory of the sizzling material is still discernible therein.

אלה ליטביץ היא ארכיאולוגית של ההווה. באותה תשומת לב לפרטים, דאגה, סקרנות וחקרנות השמורה למי שחוקר את העבר, היא הופכת אבן אחרי אבן בסביבה המיידית והקרובה אליה. בודקת מה המשמעות הפיזית שלהם ומה המשמעות הלאומית שלהם. מה הן אומרות לנו כיחידים ומה הן אומרות לנו כעם. יהיו אלו אבני סימון שבילים או אבני סימון גבולות, קיר של בית, אבני בוך שהיא יוצרת בעצמה או אבני גיר מסותתות מהן עשויה עבודת הקיר של דני קרוון בכנסת ישראל – האבנים אצל אלה ליטביץ הן אף פעם לא רק אבנים.

באתמול מתייחסת ליטביץ לתבליט הקיר האייקוני של דני קרוון **שאי שלום ירושלים**. העבודה, המוצגת על הקיר הדרומי של הכנסת, ניצבת מאחורי הדוברים והנואמים, בפניה נחקקים חוקים ונחתמים הסכמים. מולה נחגגת הדמוקרטיה ומולה היא גם נחבטת. באמצעות מערך גיאומטרי של נופים ארצישראליים – ואדיות, גבעות, עמקים וכיפות, מצליח קרוון להנציח תמונת נוף מקומית העשויה אבן גיר, אור וצל. העבודה, משנת 1966, מנציחה גם רגע בזמן של האומה הצעירה והאופטימית עם חניכת משכן הכנסת הרשמי והתקוות התלויות בו. תוך התייחסות ישירה לקומפוזיציה של קרוון, ליטביץ מחליפה את אבן הגיר ביציקת בזלת שחורה. הבזלת, שנוצרה מהתקררות של לבה, היא תולדה של כוחות גדולים הפועלים מתחת לפני הקרקע ומתפרצים לפני השטח, מבין הסדקים הנפערים בין הלוחות הטקטוניים. הבזלת על הקיר מושטרה ואורגנה מחדש – היא נגרסה, הותכה ונוצקה בתוך תבניות, אבל עדיין ניתן לראות בה את זכרו של החומר המבעב.

Either you are pregnant, myriad strangers caress your belly in the elevator and in crowded waiting rooms. Or you are not pregnant, looking into egg freezing options, fertilized or unfertilized, sperm donation or maybe co-parenting. Or you inject hormones, take folic acid, calculate the days in the month, being monitored endlessly. Or you have a little baby and people on the street yell at you—Why bottle? Breastfeed! Or they reprimand you for breastfeeding on a bench in the park and exposing a swollen, sore breast, taking possession of what remains the last common property in a privatized, divided country. Or you are definitely not. Explaining to your aunt during a family dinner, refusing to be interviewed for yet another article on voluntary childlessness, unable to understand why people insist on defining you by what you did not do.

Not that it was ever any different. Long before the State of Israel funded fertility treatments and encouraged childbirth, thousands of Canaanite fertility figurines filled the homes in this region. Today they populate the archeology collections at the Israel Museum in Jerusalem—large, abundant breasts, receptacles for milk and children. Little goddesses to pray to and for. Femininity which is a cult that preceded only slightly the cult of femininity.

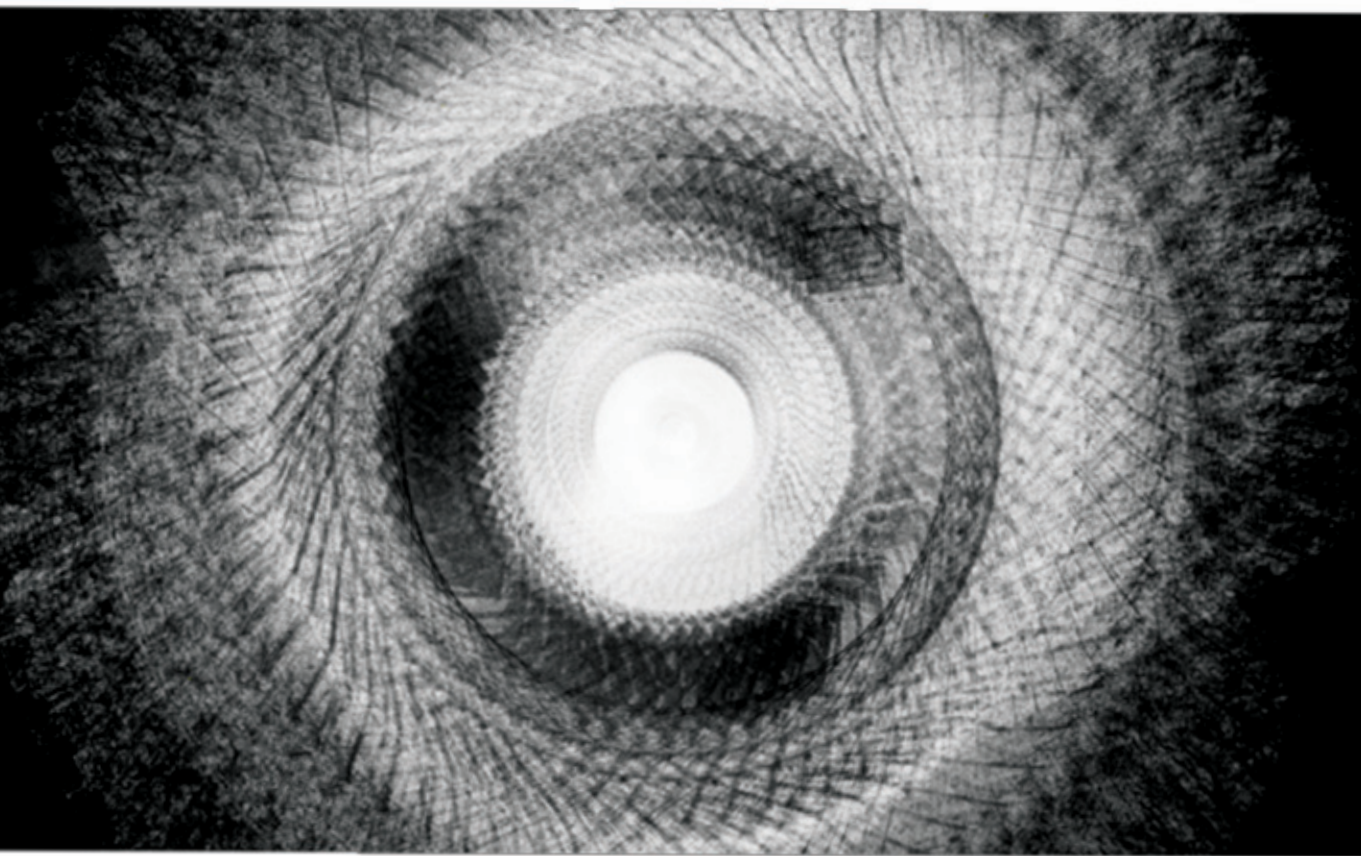
It was not easy to be a woman in the 7th century BCE. It is not easy to be a woman today either. The fertility figurines sit and wait their turn at the hospital's gynecology clinic in Petach Tikva, pondering over issues of personal will and consent, over models of beauty and power, wondering how to make a difference. Wondering whether it is possible to request a redefinition, or better yet—whether it is possible to experience, if only momentarily, how it would feel to go about in the world without a definition at all.

או שאת בהריון, המוני זרים מלטפים לך את הבטן במעלית ובחדרי המתנה צפופים. או שאת לא בהריון, בודקת אופציות להקפאת ביציות, כן מופרות או לא מופרות, כן תרומת זרע או אולי דווקא הורות משותפת. או שאת מזריקה הורמונים, נוטלת חומצה פולית, מחשבת ימים בחודש, מנוטרת עד בלי די. או שיש לך תינוק קטן ואנשים ברחוב צועקים לעברך – למה בקבוק? תניקי! או שהם נזפים בך על זה שאת מניקה על ספסל בגינה וחושפת שד נפוח וכואב, מפגינים בעלות על מה שנוותר כרכוש המשותף האחרון במדינה מופרטת ושסועה. או שאת ממש לא. מסבירה לדודה בערב החג, מטרבת להתראיין לעוד כתבה על אליהו, למה מבינה למה מנסים להגדיר אותך דווקא על ידי מה שלא עשית.

לא שאי פעם זה היה אחרת. הרבה לפני שמדינת ישראל מימנה טיפולי פוריות ועודדה ילודה מלאו את הבתים באזור הזה אלפי צלמיות פיריון כנעניות. כיום הן ממלאות את אוספי הארכיאולוגיה במזיאון ישראל – שדיים גדולים וגדושים, גופי קיבול לחלב ולילדים. אלילות קטנות להתפלל אליהן ולהתפלל עבורן. נשיות שהיא פולחן שהקדימה רק במעט את פולחן הנשיות.

לא היה קל להיות אישה במאה השביעית לפנה"ס. גם לא קל להיות אישה כיום. צלמיות הפיריון יושבות ומחכות שיגיע תורן במרפאת הנשים בבית החולים בפתח תקווה, מתלבטות בשאלות של רצון אישי והסכמה, של מודלים של יופי ומודלים של כוח, תוהות איך להשפיע. תוהות אם אפשר לבקש הגדרה מחודשת, או הכי טוב – אם אפשר לבדוק ולו לרגע איך זה ירגיש להסתובב בעולם נטולות הגדרה.

דור זליכה לוי Dor Zlekha Levy دور زليخا ليثي

In recent months, millions of people have signed up for meditation apps, a sharp increase compared to previous years. In late April 2020, hundreds of thousands gathered online to join in a global mass meditation to heal the world. An entire world, under lockdown, wanted to breathe. This basic act of life—breathing—was never given so much attention. We have become constantly aware of the number of patients on ventilators, as well as the different types of respirators and filters. We seek breathable materials, while outdoors the sense of suffocation is growing ever stronger. The phrase "I can't breathe," uttered 20 times over 8:46 minutes, has become the driving force of a protest movement and a mantra inscribed on billboards.

Dor Zlekha Levy's work attempts to breathe on its own. The most natural act becomes a calculated, mechanical effort. The small, arched body rises and falls, draws in and lets go. Fragmented sounds are emitted from its echo chamber, alternately filling the small, elongated exhibition space in which it is featured. The sound leaks out of the intimate space into the spacious gallery, as if wondering whether to go outside into the world, which desperately needs air to breathe, or stay indoors, in the safety of the secure space.

In his works, Zlekha Levy shifts images from social and political spheres to personal and sentimental realms, generating moments of yearning. In *INHALE*, too, he creates air pockets and interstices of thought that allow longing to resonate and be realized, almost physically, in sound and movement. In the small, restricted space, in view of the choking body, it may still be possible to halt momentarily, to submit, to find a place in which to catch one's breath.

מיליוני בני אדם נרשמו בחודשים האחרונים לאפליקציות מדיטציה, עלייה של מאות אחוזים לעומת השימוש בהן בעבר. מאות אלפים התכנסו יחד אונליין בסוף אפריל לקחת חלק במדיטציה עולמית לריפוי העולם. עולם שלם, סגור בביתו, ביקש לנשום. נדמה שהפעולה הבסיסית הזו – נשימה – מעולם לא קיבלה כל כך הרבה תשומת לב. אנחנו מודעים בכל רגע למספר המנושמים במדינה, לסוגים שונים של מכונות הנשמה ומסננים. בוחנים "בדים נושמים" בעוד שבחוץ אווירת המחנק רק הולכת וגוברת. צירוף המילים "אני לא יכול לנשום", 20 פעם במהלך 8 דקות 46 שניות, הפך לכוח המאיץ של תנועת מחאה ולמנטרה הנרשמת על שלטי רחוב.

היצירה של דור זליכה לוי מנסה לנשום בכוחות עצמה. הפעולה הטבעית ביותר הופכת למאמץ מכני, מחושב. הגוף הקטן והמקומר עולה ויורד, שואף ונושף, מתכנס ומרפה. צלילים מקוטעים נשמעים מתוך תיבת התהודה שלו, וממלאים לסירוגין את חלל התצוגה הקטן והמאורך שבתוכו הוא מוצג. הסאונד זולג מחלל התצוגה האינטימי החוצה, אל החלל רחב הידיים של הגלריה, כמו מתלבט האם לצאת אל העולם שבחוץ, שכל כך זקוק לאוויר לנשימה, או להישאר במבטחי הממ"ד. זליכה לוי מסיט בעבודותיו דימויים ממרחבים חברתיים ופוליטיים אל מחוזות אישיים ורגשיים, ויוצר רגעים של כמיהה וכיסופים. גם בעבודה הזו, הוא יוצר כיסי אוויר ומרווחי חשיבה שמאפשרים לגעגוע להדהד ולקבל מימוש, כמעט פיזי, בצליל ובתנועה. בחלל הקטן והמצומצם, מול הגוף המשתנק, אולי אפשר בכל זאת לעצור לרגע, להתמסר, למצוא מקום להסדרת הנשימה.